

MARIE RUTKOSKI

BLEȘTĂMUL CĂȘTIGĂTORULUI

Traducere din limba engleză de Oana Chițu

N-AR FI TREBUIȚ SĂ SE LASE TENTATĂ.

Așa se gândea Kestrel pe când mătura cu palma arginții marinariilor, de pe masa de joc improvizată într-un colț al pieței.

— Nu pleca, a zis un marinar.

— Rămâi, a spus un altul, dar Kestrel și-a strâns punguța de catifea de la încheietura mâinii.

Soarele coborâse și carameliza totul în jur, ceea ce însemna că fata jucase cărți suficient timp cât să fie observată de cineva care i-ar fi putut spune tatălui ei.

Cărțile nici măcar nu erau jocul ei preferat. Arginții nu îi ajungeau nici pe jumătate pentru plata rochiei din mătase, pe care deja o agățase în lada plină de așchii folosită drept scaun. Dar marinarii erau adversarii mult mai redutabili decât aristocrații de duzină. Mânuiiau cărțile cu mișcări meșteșugite, înjurau când pierdeau, înjurau când câștigau și storceau și ultimul argint de la vreun prieten. Și trișau. Lui Kestrel îi plăcea în mod deosebit când trișau pentru că astfel erau mai greu de învins.

Fata a zâmbit și a plecat. Apoi surâsul i-a pierit de pe buze. Ora palpitantă avea să o coste scump. Nu jocul de cărți

sau compania în care-și petrecuse timpul avea să-l înfurie pe tatăl ei. Nu, generalul Trajan ar fi vrut să știe de ce fata lui se afla singură în piața orașului.

Și alți oameni se întrebau același lucru. Kestrel le citea mirarea destul de limpede în priviri pe când pășea printre tarabele pe care se lăfăiau deschise săculețe cu mirodenii al căror miros se împletea cu aerul sărat ce răzbătea în brize dinspre portul din apropiere. Kestrel nu putea decât ghici cuvintele pe care oamenii nu îndrăzneau nici să le șoptească în timp ce ea trecea. Bineînțeles că nu vorbeau. Cu toții știau cine este Kestrel, iar fata știa la rândul său ce aveau ei de zis.

Unde era însoțitorul lui Lady Kestrel?

Iar dacă nu avea un membru al familiei ori prieten dispus să îi țină companie, atunci unde îi era sclavul?

Ei bine, sclavii erau la vilă, fata nu avea nevoie de ei.

Cât privește treburile însoțitoarei sale, Kestrel își punea aceeași problemă.

Jess plecase să studieze mărfurile. Kestrel o văzuse ultima dată plutind ca o albină îmbătăată de polen printre tarabe, cu părul ei blond aproape alb în soarele verii. Practic, Jess putea să intre în necazuri la fel de mari precum Kestrel. Nu era permis ca o tânără valoriană care nu era membră a castei militare să umble de una singură. Însă părinții lui Jess își iubeau fiica nebunește și noțiunea lor despre disciplină nici nu se apropia de cea a unui general din cele mai înalte rânduri ale armatei valoriene.

Kestrel și-a căutat din priviri prietena printre mesele negustorilor și, în cele din urmă, a zărit lucirea cozilor blonde împletite după ultima modă. Jess vorbea cu o vânzătoare de bijuterii care-i legăna prin fața ochilor o pereche de cercei. Soarele a licărit în picăturile aurii translucide. Kestrel s-a apropiat.

— Topaz, îi zicea femeia mai în vârstă lui Jess. Ca să-ți lumineze ochii căprui frumoși. Doar zece chei.

Gura vânzătoarei părea cumva fermă. Kestrel și-a încrucișat privirea cu ochii cenușii ai femeii și a observat că pielea ei ridată era bronzată din cauza tuturilor anilor munciți în aer liber. Negustoreasa era o herrani, dar un semn de pe încheietura mâinii ei arăta că e un cetățean liber. Kestrel se întreba cum își dobândise bătrâna libertatea. Sclavii eliberați de stăpâni erau destul de rari.

Jess a ridicat privirea.

— Oh, Kestrel, a zis ea, încântată, nu-i așa că cerceii ăștia sunt perfecți?

Poate că dacă arginții din punguța lui Kestrel nu ar fi atârnat greu la încheietura mâinii ei, n-ar fi spus nimic. Poate că dacă acea greutate nu i-ar fi încărcat inima de groază, Kestrel s-ar fi gândit mai bine înainte de a vorbi. În schimb, a rostit ceea ce era evident adevărat:

— Nu sunt din topaz. Sunt din sticlă.

În jurul lor s-a lăsat o cortină de liniște ce părea să se mărească și să se subțieze. Oamenii din jur ascultau. Cerceii se zgâlțâiau, agățați în degetele noduroase și tremurătoare ale vânzătoarei.

Căci Kestrel tocmai o acuzase că încercase să înșele un cetățean valorian.

Ce-avea să se întâmple mai departe? Ce i s-ar fi întâmplat oricărui herrani aflat în locul femeii? La ce avea să fie mulțimea martoră?

Avea să fie chemat un ofițer din garda orașului, după care urmau o serie de justificări ignorate, iar mâinile îmbătrânite aveau să fie legate de stâlpul pentru biciuit. Loviturile picau până ce colbul din piață se înnegrea de sânge.

— Dă-mi să văd, a zis Kestrel, poruncitor, căci fata se pricepea să dea comenzi. A întins mâna spre cercei și s-a prefăcut că-i studiază. Ah. Se pare că m-am înșelat. Sunt, cu adevărat, topaze.

— Ia-i, a șoptit negustoreasa.

— Nu suntem sărace. Nu avem trebuință de cadouri de la cineva ca tine.

Kestrel a așezat monedele pe masa femeii. Cortina de liniște se ridicase și cumpărătorii se întorseseră la discuțiile lor despre mărfurile care le atrăseseră atenția.

Kestrel i-a dat bijuteriile lui Jess și a condus-o mai departe.

Pe când mergeau, Jess a privit mai de aproape un cercei, lăsându-l să se legene ca un clopoțel.

— Deci, *sunt* adevărați?

— Nu.

— Cum îți poți da seama?

— Sunt complet netezi, a zis Kestrel. Nu au niciun defect. Zece chei sunt mult prea puțin pentru topazul de o asemenea calitate.

Jess ar fi comentat că zece chei erau probabil prea mult pentru niște cercei din sticlă, dar nu a răspuns decât:

— Herranii ar spune că zeul minciunilor te are în grațiile lui de vezi lucrurile așa de limpede.

Kestrel și-a amintit de ochii șocați, cenușii ai femeii.

— Herranii spun multe povești.

Oamenii aceștia fuseseră întotdeauna niște visători. Tatăl lui Kestrel susținuse mereu că de aceea fuseseră așa de ușor de cucerit.

— Tuturor le plac poveștile, a replicat Jess.

Kestrel s-a oprit să ia cerceii din mâna prietenei sale și i-a strecurat în urechile fetei.

— Atunci poartă-i pe ăștia la următoarea cină în societate. Spune-le tuturor că ai plătit o sumă nebunească pe ei și toată lumea va crede că sunt nestemate adevărate. Nu așa merg poveștile, nu fac din lucruri adevărate falsuri și din falsuri, lucruri adevărate?

Jess a zâmbit, întorcându-și capul într-o parte și într-alta, făcând cerceii să scânteieze.

— Ei? Sunt frumoasă?

— Prostuțo. Știi bine că ești.

Jess o luase acum înainte, lunecând pe lângă o masă cu boluri din aramă în care se afla vopsea pudră.

— E rândul meu să-ți cumpăr ceva, a zis ea.

— Am tot ce-mi trebuie.

— Parcă ai fi o babă! Ai zice că ai șaptezeci de ani, nu șaptesprezece.

Mulțimea era mai densă acum. Piața era plină de chipurile aurii ale valorienilor, cu păr, piele și ochi de la nuanțe de miere până la cafeniu. Capetele negre răsfirate ici și colo aparțineau sclavilor bine îmbrăcați care-și însoțiseră stăpânii și se țineau aproape de ei.

— Nu mai fi așa de îngrijorată, a zis Jess. Haide, o să-ți găsec ceva care să te facă fericită. Vrei o brățară?

Dar asta i-a adus aminte lui Kestrel de vânzătoarea de bijuterii.

— Ar trebui să mergem acasă.

— Partituri?

Kestrel a ezitat.

— Aha, a făcut Jess și a luat-o de mână pe Kestrel. Nu-mi da drumul.

Ăsta era un joc vechi. Kestrel a închis ochii și s-a lăsat trasă, pe orbește, de Jess, care râdea. Apoi Kestrel a început

și ea să râdă, la fel ca în urmă cu mulți ani, când se întâlneau prima oară.

Generalul își pierduse răbdarea pentru doliul fiicei lui după mama ei.

— Maică-ta e moartă de o jumătate de an, îi zisese el. E prea mult.

În cele din urmă, convinsese un senator care locuia într-o vilă învecinată să-și aducă în vizită fiica, tot în vârstă de opt ani. Cei doi bărbați intraseră în casa lui Kestrel, în timp ce fetițelor li se spusese să rămână afară.

— Jucați-vă, le ordonase generalul.

Jess începuse să sporovăiască, dar Kestrel o ignorase. În cele din urmă, Jess se oprise.

— Închide ochii, zisese ea.

Curioasă, Kestrel a ascultat. Jess a prins-o de mână.

— Nu-mi da drumul!

Fetele au luat-o la fugă pe terenurile înverzite ale generalului, tot alunecând, împiedicându-se și râzând.

Acum, în piață, cele două prietene jucau același joc, doar că oamenii le înghesuiau din toate părțile.

Jess a încetinit, apoi s-a oprit și a zis:

— Oh!

Kestrel a deschis ochii. Ajunseseră în dreptul unei bariere din lemn, înaltă până la brâu, sub care se afla o groapă mare.

— M-ai adus *aici*?

— N-am vrut, a zis Jess. Am fost distrasă de pălăria unei femei – *știi* că pălăriile sunt la modă? – și m-am luat după ea ca să o văd mai bine și...

— Și am ajuns la piața de sclavi.

Gloata se închegase în spatele lor, zumzâind nerăbdătoare. În curând avea să fie o licitație.

Kestrel s-a dat înapoi. În spatele ei a auzit o înjurătură înăbușită când a călcat pe piciorul cuiva.

— N-o să mai ieșim de aici, a zis Jess. Putem rămâne până se termină licitația.

Sute de valorieni se strânseseră în fața barierei ce se arcuia într-un semicerc larg. Toți cei din mulțime purtau mățăsuri și fiecare avea câte un pumnal la șold, deși unii dintre ei – cum era și Jess – purtau arma pe post de ornament.

Groapa de dedesubt era pustie, cu excepția unei estrade mari din lemn, pentru licitație.

— Cel puțin putem vedea bine, a zis Jess, ridicând din umeri.

Kestrel știa că Jess înțelesese de ce prietena ei susținuse cu voce tare că cerceii de sticlă erau din topaz. Jess înțelegea de ce Kestrel îi cumpărase. Dar gestul nepăsător de acum al fetei îi reamintea lui Kestrel că erau lucruri pe care ele două nu le puteau discuta.

— Ah, a făcut o femeie cu bărbia ascuțită de lângă Kestrel. În sfârșit.

Femeia a mijit ochii, privind spre arenă și spre bărbatul îndesat ce pășea în centrul ei. Omul era herrani. Avea părul negru, deși pielea lui era palidă, rezultat al unei vieți de huzur care, fără îndoială, îi oferise și slujba aceasta. Bărbatul era una dintre acele persoane care învățaseră cum să-i mulțumească pe cuceritorii valorieni.

Adjudecătorul s-a oprit la mijlocul estradei.

— Arată-ne mai întâi o fată, a strigat femeia de lângă Kestrel, cu vocea-i deopotrivă răsunătoare și indiferentă.

De acum se ridicaseră multe glasuri, cerând fiecare câte ceva. Lui Kestrel îi era greu să respire.

— O fată! a țipat femeia cu bărbia ascuțită, și mai tare de data asta.

Adjudecătorul, care-și mișcase mâinile ca și cum ar fi vrut să adune la el toate urletele și entuziasmul, s-a oprit când glasul femeii a răzbătut prin larmă. Bărbatul i-a aruncat o privire, apoi lui Kestrel. O undă de surprindere a părut să-i traverseze fața. Fata a crezut că și-a imaginat doar, căci apoi ochii omului au trecut la Jess și au dat ocol întregului semicerc format din valorieni strânși la bariera de deasupra și din jurul lui.

Bărbatul a ridicat mâna și s-a așternut liniștea.

— Am ceva foarte special pentru Domniile Voastre.

Acustica permitea ca și cea mai mică șoaptă să poată fi auzită, iar adjudecătorul își cunoștea bine meseria. Vocea lui molcomă i-a făcut pe toți să se aplece mai mult spre el. Omul a arătat spre structura deschisă, dar acoperită și umbrită, mică și scundă, din partea din spate a gropii. Adjudecătorul a pocnit de două ori din degete și ceva s-a mișcat în țarc. Un tânăr a ieșit de acolo. Mulțimea a fost străbătută de murmure. Uimirea creștea pe măsură pe sclavul pășea încet pe nisipul gălbui. Apoi băiatul a urcat pe estradă. Nu era nimic special.

— Are nouăsprezece ani și e într-o stare foarte bună. Adjudecătorul l-a bătut pe tânăr pe spate. Țsta, a zis omul, e perfect pentru serviciul în casă.

Mulțimea a izbucnit în râs. Valorienii își dădeau ghionți și-l laudau pe adjudecător. Tipul știa cum să-i distreze.

Sclavul nu era o marfă bună. Băiatul arăta ca o brută, și-a spus Kestrel. Vânătaia mare de pe obrazul tânărului arăta că probabil se bătuse și garanta că avea să fie greu de controlat. Brațele lui goale erau musculoase, ceea ce doar confirma credința mulțimii că locul tânărului nu era decât în serviciul cuiva cu biciul în mână. Poate că într-o altă viață tânărul ar

fi putut fi educat pentru serviciul în casă; părul lui era castaniu, suficient de deschis ca să fie pe plac unor valorieni și, deși Kestrel nu-i putea desluși trăsăturile de la distanță, băiatul avea o ținută mândră. Însă pielea sclavului era bronzată de lucrul afară și mai mult că sigur că la același fel de muncă avea să se și întoarcă. Poate că îl cumpăra cineva care avea nevoie de un docher sau un zidar. Totuși, adjudecătorul nu terminase cu gluma.

— V-ar putea servi la masă.

Din gloată au răzbătut iar hohote de râs.

— Sau să vă fie valet.

Valorienii se ținneau de burtă și-și fluturau degetele, implorând adjudecătorul să înceteze, căci era mult prea amuzant.

— Vreau să plec, i-a spus Kestrel lui Jess, care s-a prefăcut că nu o aude.

— Bine, bine, a rânjit adjudecătorul. Flăcăul are niște talente veritabile. Pe-onoarea mea, a adăugat el, așezându-și palma în dreptul inimii.

Mulțimea a chicotit iar, căci era bine cunoscut că pentru herrani, onoarea era o noțiune neștiută.

— Sclavul acesta a fost pregătit ca fierar. Ar fi perfect pentru orice soldat, în special pentru un ofițer cu gardă și armament de întreținut.

În gloată s-a stârnit un zumzet de interes. Fierarii herrani erau rari. Dacă tatăl lui Kestrel s-ar fi aflat acolo, atunci probabil că el ar fi licitat. Garda lui se plângea de mult timp de calitatea proastă a muncii fierarului din oraș.

— Să începem licitația? a zis adjudecătorul. Cinci pilaștri. Dă cineva cinci pilaștri de aramă pentru băiat? Doamnelor și domnilor, nici măcar de *inchiriat* nu găsiți un fierar atât de ieftin.

— Cinci, a strigat cineva.

— Șase.

Și astfel, licitația a început cu entuziasm.

Trupurile din spatele lui Kestrel ar fi putut fi făcute din piatră, căci fata nu reușea să se miște. Nu putea privi expresiile de pe chipurile oamenilor, nu-i putea atrage atenția lui Jess sau să se uite spre cerul prea luminos. Fata a decis că acestea erau motivele pentru care nu-și putea dezlipi privirea de la sclav.

— Ei, haideți, a zis judecătorul. Valorează cel puțin zece.

Umerii băiatului s-au încordat. Licitatia a continuat.

Kestrel a închis ochii. Când prețul a ajuns la douăzeci și cinci de pilaștri, Jess a întrebat:

— Kestrel, ți-e rău?

— Da.

— Plecăm de-ndată ce se termină. Nu mai durează mult.

Licitatia încetinise. Se părea că sclavul avea să fie vândut pentru douăzeci și cinci de pilaștri, un preț de nimic, dar care arăta clar cât erau oamenii dispuși să plătească pentru cineva care avea să fie atât de muncit, încât curând va deveni inutil.

— Dragii mei valorieni, a zis judecătorul, am uitat un lucru. Sunteți siguri că nu ar fi un servitor bun în casă? Pentru că flăcăul ăsta poate să cânte.

Kestrel a deschis ochii.

— Imaginați-vă că aveți muzică în timpul cinei. Cât de fermecați vă vor fi oaspeții! Judecătorul și-a ridicat privirea spre sclavul ce sta mândru pe estrada lui. Hai. Cântă-le.

Doar în acel moment și-a schimbat tânăruț poziția. Fusese o mișcare ușoară și scurtă, dar Jess și-a ținut respirația ca și cum, precum Kestrel, se aștepta ca în arenă să izbucnească o bătaie.

Adjudecătorul a șuierat spre sclav, vorbind repede în limba herrani, prea încet ca să-l poată auzi și Kestrel.

Băiatul a răspuns în graiul lui. Vocea sa era gravă:

— Nu.

Poate că tânărul nu cunoștea acustica arenei, poate că nu-i păsa sau nu se îngrijora că oricare dintre valorieni cunoștea suficient de mult herrani ca să-l înțeleagă. Nu mai conta. Licităția se terminase. Nimeni nu-l mai voia. Probabil că cel care oferise douăzeci și cinci de pilaștri își regreta decizia de a plăti pentru cineva atât de năzuos, încât nu-l asculta nici pe cel de-un neam cu el.

Dar refuzul tânărului o impresionase pe Kestrel. Umerii drepți și încordați ai băiatului îi aduceau aminte de cum stătea ea în fața tatălui său când acesta îi cerea un lucru pe care fata nu era în stare să i-l dea.

Adjudecătorul era furios. Ar fi trebuit să încheie licitația sau cel puțin să mai facă spectacol cerând un preț mai mare, dar bărbatul încremenise acolo, cu pumnii strânși pe lângă trup, încercând pesemne să-și dea seama cum să-l pedepsească pe băiat înainte să-l condamne la o viață nenorocită de tăiat piatră sau în căldura foalelor.

Mâna lui Kestrel s-a mișcat de una singură.

— O cheie, a strigat ea.

Adjudecătorul s-a întors și a scrutat mulțimea cu privirea. Când a descoperit-o pe Kestrel, chipul i-a înflorit într-o încântare vicleană.

— Ah, a zis el, iată că *există* cineva care știe să aprecieze valoarea.

— Kestrel. Jess și-a tras prietena de mânecă. Ce faci?

Vocea adjudecătorului a tunat:

— O dată, de două ori...

— Douăsprezece chei! a strigat un bărbat care se sprijinea de barieră, față în față cu Kestrel, de partea cealaltă a semicercului.

Adjudecătorul a rămas cu gura căscată.

— Douăsprezece?

— Treisprezece! s-a auzit un alt glas.

Inima lui Kestrel s-a strâns. N-ar fi trebuit să liciteze atât de mult – oare de ce intrase în joc? Toți cei strânși în jurul arenei se holbau la ea: fata generalului, o păsăruică din înalta societate ce zburda dintr-o casă respectabilă în alta. Probabil că se gândeau...

— Paisprezece!

Probabil că se gândeau că dacă *ea* își dorea sclavul acela, atunci pesemne că băiatul își merita prețul. Exista un motiv ca și ei să-l vrea.

— Cincisprezece!

Misterul absolut delicios al *motivului* făcea ca licitația să sară de la un preț mare la altul și mai consistent.

Sclavul își fixase privirea asupra lui Kestrel și nici nu era de mirare, din moment ce ea declanșase nebunia. Kestrel a simțit cum în ea ceva oscila între destin și alegere.

Fata a ridicat mâna.

— Ofer douăzeci de chei.

— Pe toții zeii, fato, a zis femeia cu bărbia ascuțită, din stânga. Renunță. De ce licitezi pentru *el*? Pentru că e cântăreț? Probabil că nu știe decât vreo două cântece deocheate, herrani, de beție.

Kestrel nici nu s-a uitat la ea sau la Jess, deși o simțea pe prietena ei frângându-și degetele. Kestrel nu și-a dezlipit privirea de la sclav.

— Douăzeci și cinci! a strigat o femeie din spate.

Prețul crescuse acum la mai mult decât avea Kestrel în punga ei. Adjudecătorul părea să nu-și mai încapă în piele de fericire. Licitația urca din ce în ce mai sus. Fiecare voce o îndemna pe alta, până ce a părut că o săgeată legată cu o frânghie îi străbătea pe oameni, strângându-i unul lângă altul, făcându-i să se încordeze de emoție.

Vocea lui Kestrel a răsunat inexpressivă:

— Cincizeci de chei.

Liniștea bruscă, uluită, i-a lovit urechile. Jess a icnit.

— Vândut! a strigat adjudecătorul.

Chipul omului era înnebunit de plăcere.

— Lui Lady Kestrel, pentru cincizeci de chei!

Adjudecătorul l-a smucit pe sclav de pe pedestal și doar atunci privirea tânărului s-a dezlipit de a fetei. Sclavul și-a plecat ochii și s-a uitat la nisipul din arenă, atât de concentrat că parcă și-ar fi putut citi viitorul în el, până ce vânzătorul l-a împins înapoi, spre țarcul lui.

Kestrel a inspirat, tremurător. Picioarele i se înmuiaseră. Ce făcuse?

Jess și-a strecurat mâna pe sub cotul ei, ca să o sprijine.

— Chiar că îți e rău.

— Și punga ți-e cam goală, așa zice eu, a chicotit femeia cu bărbie ascuțită. S-ar părea că s-a abătut asupra ta Blestemul Câștigătorului.

Kestrel s-a întors spre ea.

— Ce vrei să spui?

— Tu nu prea vii la licitații, așa-i? Blestemul Câștigătorului e atunci când obții obiectul dorit, dar numai la un preț uriaș.

Mulțimea se risipea. Adjudecătorul scotea deja în arenă pe altcineva, dar firul invizibil de emoție care-i ținuse pe

valorieni legați de arenă se destrămasă și el. Spectacolul luase sfârșit. De acum, calea era liberă și Kestrel putea pleca, însă fata nu se clintea.

— Nu pricep, a spus Jess.

Nici Kestrel nu înțelegea. Oare ce fusese în mintea ei? Oare ce încercase să demonstreze?

Nimic, și-a zis fata. Întorcând spatele arenei, Kestrel și-a forțat piciorul să facă primul pas ce-avea să o ducă departe de ceea ce săvârșise.

Nimic, nu se gândise la nimic.